

преставляющы разнытъ испанскы светцы бѣхъ наредены о-коло стѣнытъ на храма.

Туй бѣше напстина очарователно зрѣлище, и твърдѣ сгодно да омае въображеніето на народа; този бѣдентъ народъ, когото насыщахъ съ тамъянъ, съ освѣщенія и съ музика, за да го направѣтъ да забрави робството си и бѣдността си.

Тѣй бързахъ сячки и са натискахъ у входоветѣ на църквата съкогы, когато нѣкоя религіозна церемонія са предлагаше каго пасище въ поетическото си украшеніе. Бѣхъ приучили народа да са покланя на матеріята, и да счита за Богъ мраморныя и златъ жертвенникъ. Богатытъ имахъ своитѣ салоны и увеселителны мѣста, трѣбаше и бѣднытъ да са ползовать отъ радоститѣ и отъ добринытъ на този свѣтъ; тѣй храматъ на Всевышняя е салонътъ на бѣдныя. Съкый вече стоеше тихо на мѣстото си. Настана часътъ на молбата и священникътъ стоеше предъ жертвенника. Той бѣше Преосвещенныйтъ архіепископъ Севилскый придруженъ отъ двама діаконы. Отдѣсно на жертвенника подъ сводъ Петръ Арбуезъ облеченъ въ морава мантия която носяше на голѣмытъ праздницы, сѣдѣше на златъ престолъ покритъ съ кадифе и на дванайсетъ стѣпала, които го издигахъ по високо отъ сватыя жертвенникъ, тѣй щото мнимыйтъ представитель на Бога, сѣдѣше по високо отъ *Господа своего*. На дѣсно отъ престола му двѣ стѣпала по низко бѣше тронътъ на архіепископа, и на лѣво на еднакъвъ тронъ сѣдѣше Жозе любимецътъ на Негово Блаженство. Многочисленны священницы и калугери увеличавахъ тържеството на този празникъ.

Тутакси единъ голѣмъ гласенъ концертъ екажъ подъ сводоветѣ на храма, монотоненъ и плачевенъ безъ нѣкое искусство но методиченъ. Показа са голѣмъ контрастъ между веселытъ великолѣпія на жьвтвенника и между ледяно-